

а прїатели-те мѣ сѣ стараха, за да го изкадѣтъ отъ там прелестъ, и да го възбранѣтъ, тѣ да не послѣдѣва соблазанъ, но той ги не послѣдѣша. Зато сѣ понѣдѣха, да ивѣтъ на Флавїана Константинопольскїй-атъ епископъ, и Флавїанъ сѣ поста-ра отпъркомъ сѣ добромъ, да го умѣдри, напо-конъ събра епископы-те, кои-то вѣха въ Константинополь, и понеже ѿтихїй неща да отфърли ересь-тѣ си, осѣдиса ученїе-то мѣ, и той сѣ отвер-жи отъ монастырско-то управленїе. Имаше нѣкой Хрисавъ, знаменитъ въ царскїй-атъ дворъ, кого-то толкока обычаше царь-атъ, що мѣ предади сичко-то правленїе. Сѣ тогока сѣ прилѣпи ѿтихїй, кой-то зѣ дозволенїе отъ царь Теодосїа, за да сѣ испы-та соборно предмѣтъ-атъ за ѿтихїа, а председа-тель да е на собор-атъ Дїоскоръ, епископъ Алексан-дрїйскїй, прїатель на ѿтихїа. И тѣка сѣ съ-бра собор-атъ на четиристотанъ и четиридесѣтъ и деѣтъ год. и понеже содѣйствѣва повиче наси-лїе-то, нежели истина-та, ѿтихїй сѣ оправда, а Флавїанъ сѣ усѣди, и заточи, защо-то неща да сѣ подпиши. А послѣдѣватели-те на ѿтихїа сѣ именѣваха ѿтихїани, кои-то послѣ доѣха и раз-ны наименованїа, кѣто Акефалити, Северерити, Теопасхити, или Фаллонити, отъ Петра Фаллона, кой-то утѣрждаѣше, че несамо едно-то лице на Божество-то, но сичко-то Божество или цѣла скѣ-та Троица сѣ воплотила и страдала; и зарадъ то-ва повѣлилъ на Антиохїйска-та церква, да присо-едини на трисѣтъ-атъ стихъ: распный сѣ за ны.